

Ruimtelijke ordening

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

25 januari 2012, nr. 201106189/1, LJN BV1833
(mr. Van Altena, mr. Van der Spoel, mr. Hent)
Noot J.S. Haakmeester

Onderzoek. Magneetveldzone. Voorwaarde aan vrijstelling. Hoogspanningsleidingen. Hoofdverblijf. Appartementen.

[WRO art. 19 lid 2]

Het college van burgemeester en wethouders van Voerendaal heeft een vrijstelling ex artikel 19, tweede lid van de WRO en een bouwvergunning ex artikel 44 Woningwet verleend ten behoeve van de bouw van een supermarkt, winkelruimte en kantoorruimte met daarboven 18 appartementen. De appartementen liggen in de buurt van hoogspanningsleidingen en binnen de magneetveldzone. Aan het besluit is een voorschrift verbonden dat het volgende inhoudt. "Het is verboden de appartementen te (laten) gebruiken als hoofdverblijf voor personen jonger dan 15 jaar. Daarbij wordt onder hoofdverblijf verstaan het bewonen van het appartement langer dan zes maanden gedurende een jaar, al dan niet in een aaneengesloten periode." In de uitspraak weegt de Afdeling de noodzaak en de uitvoerbaarheid van deze voorwaarde tegen elkaar af. De Afdeling komt tot het oordeel dat het college deze voorwaarde aan het besluit tot het verlenen van vrijstelling kon verbinden en daarmee de aanwezigheid van de hoogspanningsleidingen in het besluit voldoende heeft meegewogen.

Uitspraak in het geding tussen:

1. Plus,
2. Alterra,
Apellanten,
en
het college van burgemeester en wethouder van Voerendaal,
Verweerder.

1. Procesverloop

Bij besluit van 24 maart 2009 heeft het college aan Woningstichting Voerendaal vrijstelling verleend voor het bouwen van een supermarkt met commerciële ruimten, 18 bovenwoningen en de aanleg van een parkeervoorziening op de percelen, kadastraal bekend gemeente Voerendaal, sectie C, nummer 3423, 3651, 3689, 3786, 4073, 4076 en 4205, plaatselijk bekend Drossaert de Limpensplein - Pleinstraat te Klimmen, gemeente Voerendaal (hierna: de percelen).

Bij besluit van 30 maart 2009 heeft het college aan Woningstichting Voerendaal bouwvergunning verleend voor het bouwen van 18 appartementen en een supermarkt op de percelen.

Bij besluit van 15 september 2009 heeft het college het door onder meer Altera tegen de besluiten van 24 maart 2009 en 30 maart 2009 gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard en het door onder meer Plus gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 26 februari 2010, verzonden op 4 maart 2010, heeft de voorzieningenrechter, voor zover hier van belang, het door onder meer Plus en Altera daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit van 15 september 2009 vernietigd en het college opgedragen een nieuw besluit op de bezwaren van onder meer Plus en Altera te nemen.

Bij besluit van 13 april 2010 heeft het college opnieuw op de bezwaren van onder meer Plus en Altera besloten en hun bezwaren gedeeltelijk gegrond en gedeeltelijk ongegrond verklaard, de besluiten van 24 maart 2009 en 30 maart 2009 herroepen, ontheffing verleend van artikel 2.5.19 van de bouwverordening van de gemeente Voerendaal en vrijstelling en bouwvergunning verleend voor het bouwen van 18 appartementen en een supermarkt op de percelen.

Bij uitspraak van 12 januari 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de Afdeling het door onder meer Plus en Altera tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van 26 februari 2010 inge-

stelde hoger beroep ongegrond verklaard, het beroep tegen het besluit van 13 april 2010 gegrond verklaard, het besluit van 13 april 2010 vernietigd en het college opgedragen een nieuw besluit op de bezwaren van onder meer Plus en Altera te nemen.

Bij besluit van 1 februari 2011 heeft het college, voor zover hier van belang, het door onder meer Plus en Altera tegen de besluiten van 24 maart 2009 en 30 maart 2009 gemaakte bezwaar deels gegrond en deels ongegrond verklaard, de besluiten van 24 maart 2009 en 30 maart 2009 herroepen, ontheffing verleend van artikel 2.5.19 van de bouwverordening van de gemeente Voerendaal en vrijstelling en bouwvergunning verleend voor het bouwen van 18 appartementen en een supermarkt op de percelen.

Bij uitspraak van 11 april 2011, verzonden op 20 april 2011, heeft de voorzieningenrechter, voor zover hier van belang, het door Plus en Altera daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben Plus en Altera bij brief, bij de Raad van State ingekomen op 30 mei 2011, hoger beroep ingesteld. De gronden van het hoger beroep zijn aangevuld bij brief van 30 juni 2011.

Daartoe in de gelegenheid gesteld, heeft Woningstichting Voerendaal een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

Het college heeft stukken ingediend.

Plus en Altera hebben nadere stukken ingediend. De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 november 2011, waar (...; red.).

2. Overwegingen

2.1. Het bouwplan voorziet in een supermarkt van ongeveer 1.150 m², winkelruimte, kantoorruimte, alsmede 18 daarboven gelegen appartementen en naast het voorziene gebouw aan te leggen parkeerplaatsen. Het bouwplan is in strijd met de ingevolge het ter plaatse geldende bestemmingsplan "Klimmen-Ransdaal e.o." op de percelen rustende bestemmingen "Woondoeleinden", "Verkeersdoeleinden" en "Bedrijfsdoeleinden" met de nadere aanduiding "bedrijfsdoeleinden/garageboxen". Teneinde bouwvergunning te verlenen, heeft het college toepassing gegeven aan de bevoegdheid vrijstelling te verlenen krachtens artikel 19, tweede lid, van de Wet op de Ruimtelijke Ordening (hierna: de Wro).

2.2. De voorzieningenrechter heeft in de uitspraak van 26 februari 2010, onder verwijzing naar brieven van de staatssecretaris van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (hierna: VROM) van 3 oktober 2005, de Gezondheidsraad van 21 februari 2008 en de minister van VROM van 4 november 2008, waaraan Gedeputeerde Staten van Limburg zich blijkens de Handreiking hebben geconformeerd, met betrekking tot het besluit op bezwaar van 15 september 2009 overwogen, dat het college onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de mogelijke gezondheidsrisico's (voor jonge kinderen) in verband met de aanwezigheid van hoogspanningsleidingen. De voorzieningenrechter heeft overwogen dat het besluit op bezwaar van 15 september 2009, gelet hierop, in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel is genomen en overwogen dat dit besluit voor vernietiging in aanmerking komt.

Het college heeft in het besluit op bezwaar van 13 april 2010, gelet op voormelde overwegingen van de voorzieningenrechter, aan de vrijstelling het volgende voorschrift verbonden: "Het is verboden de appartementen als hoofdverblijf te gebruiken voor personen jonger dan 55 jaar".

De Afdeling heeft in de uitspraak van 12 januari 2011 in zaak nr. 201003608/1/H1, overwogen, dat de aan de vrijstelling verbonden voorwaarde ertoe strekt te vermijden dat kinderen, gelet op de in voornoemde brieven van de staatssecretaris van VROM, de Gezondheidsraad en de minister van VROM gesignaleerde mogelijke gezondheidsrisico's voor kinderen bij langdurig verblijf in een gebied rond bovengrondse hoogspanningsleidingen, langdurig verblijven in de voorziene woningen. Voorts heeft de Afdeling overwogen dat uit de uitspraken van de Afdeling van 19 september 2007 in zaak nr. 200606819/1 en van 21 januari 2009 in zaak nr. 200802705/1 kan worden afgeleid, dat deze mogelijke gezondheidsrisico's voor kinderen bij de in het kader van het verlenen van de vrijstelling, voor onder meer een woonfunctie, te maken belangenafweging - uit voorzorg - behoren te worden betrokken. Het college heeft naar het oordeel van de Afdeling echter niet aannemelijk gemaakt dat het de aan de vrijstelling verbonden voorwaarde zal kunnen handhaven. Reeds op die grond heeft de Afdeling de voorwaarde in strijd geacht met artikel 10 van de Wro in samenhang gelezen met artikel 15, derde lid, van de Wro en overwogen dat het besluit op bezwaar van 13 april 2010 voor vernietiging in aanmerking komt. De

enkele omstandigheid dat Woningstichting Voerendaal bij het sluiten van de huurovereenkomsten de voorwaarde in acht kan nemen, bood naar het oordeel van de Afdeling onvoldoende grond voor een ander oordeel, nu daarmee niet is verzekerd dat na het sluiten van de overeenkomsten aan de voorwaarde wordt voldaan.

2.3. Het college heeft in het besluit op bezwaar van 1 februari 2011, gelet op voormelde overwegingen van de Afdeling, aan de vrijstelling het volgende voorschrift verbonden: "Het is verboden de appartementen te (laten) gebruiken als hoofdverblijf voor personen jonger dan 15 jaar. Daarbij wordt onder hoofdverblijf verstaan het bewonen van het appartement langer dan zes maanden gedurende een jaar, al dan niet in een aaneengesloten periode."

De voorzieningenrechter heeft in de uitspraak van 11 april 2011 overwogen dat het college voormelde voorwaarde aan zijn besluit van 1 februari 2011 mocht verbinden. Daarbij heeft de voorzieningenrechter in aanmerking genomen dat de voorwaarde is gesteld ter bescherming van belangen ten behoeve waarvan het voorschrift waarvan vrijstelling is verleend, is opgenomen, te weten ter bescherming van mogelijke gezondheidsrisico's voor kinderen bij (langdurig) verblijf in een magneetveldzone. Voorts heeft de voorzieningenrechter overwogen dat het college aannemelijk heeft gemaakt dat het de aan de vrijstelling verbonden voorwaarde zal kunnen handhaven.

2.4. Anders dan Woningstichting Voerendaal betoogt, bestaat geen grond voor het oordeel dat Plus en Altera geen gerechtvaardigd belang bij het hoger beroep hebben. In dit verband is niet relevant of de volgens Plus en Altera geschonden rechtsregels mede tot bescherming van hun eigen belangen strekken.

2.5. Plus en Altera betogen dat de voorzieningenrechter niet heeft onderkend dat het college, gelet op de gezondheidsrisico's door de aanwezigheid van hoogspanningsleidingen, niet in redelijkheid vrijstelling van het bestemmingsplan heeft kunnen verlenen. Daartoe voeren zij aan dat de door het college aan het besluit op bezwaar van 1 februari 2011 verbonden voorwaarde rechtens niet is toegestaan, omdat deze voorwaarde geen planologisch relevant belang dient. Voor zover de voorwaarde wel een planologisch relevant belang zou dienen, kon het college hiermee volgens Plus en Altera niet volstaan, gelet op de gezondheidsrisico's voor personen van 15 jaar en ouder en de

gezondheidsrisico's bij verblijf in de voorziene supermarkt. De voorwaarde leidt voorts niet tot het beoogde doel en is niet uitvoerbaar en controleerbaar, aldus Plus en Altera.

2.5.1. Zoals de Afdeling in de uitspraak van 12 januari 2011 in zaak nr. 201003608/1/H1 heeft overwogen, strekt de aan de vrijstelling verbonden voorwaarde ertoe, te vermijden dat kinderen langdurig verblijven in de voorziene woningen, gelet op de in de brieven van de staatssecretaris van VROM van 3 oktober 2005, de Gezondheidsraad van 21 februari 2008 en de minister van VROM van 4 november 2008 gesignaleerde mogelijke gezondheidsrisico's voor kinderen bij langdurig verblijf in een gebied rond bovengrondse hoogspanningsleidingen. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat op het deel van het perceel waar de woningen zijn voorzien, reeds woningen aanwezig waren en dat daarop de bestemming "Woondoeleinden" rust en derhalve in overeenstemming met het bestemmingsplan ter plaatse - zij het lagere - bebouwing kan worden opgericht, waarin zonder vrijstelling en zonder beperking naar leeftijd mag worden gewoond, is de Afdeling van oordeel dat de aan de vrijstelling verbonden voorwaarde tot bevordering van een goed woon- en leefklimaat strekt, waarmee het belang van een goede ruimtelijke ordening is gediend.

Geen aanleiding bestaat voor het oordeel dat de aan de vrijstelling verbonden voorwaarde niet zou volstaan. Nu in voormelde brieven van de staatssecretaris van VROM, de Gezondheidsraad en de minister van VROM, de mogelijke gezondheidsrisico's met betrekking tot langdurig verblijf in gebieden rond bovengrondse hoogspanningsleidingen voor andere bevolkingsgroepen dan kinderen aanvaardbaar worden geacht, heeft het college zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het geen aanleiding ziet daarvan af te wijken en kon het college de belangenafweging beperken tot de in de brieven gesignaleerde risico's voor kinderen met betrekking tot verblijf in de daar genoemde gevoelige bestemmingen. Volgens de brief van de minister van VROM van 4 november 2008 worden daartoe woningen, scholen, crèches en kinderopvangplaatsen met de daarbij behorende erven gerekend. De voorziene supermarkt valt daar niet onder.

Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat de voorwaarde niet tot het beoogde doel zou leiden. In de brief van de minister van VROM van 4 no-

vember 2008 is vermeld dat als 'langdurig verblijf' wordt beschouwd verblijf van minimaal 14-18 uur per dag gedurende minimaal één jaar. Logeerpartijen en verblijf bij (oppas)grootouders, waar Plus en Altera in dit kader op wijzen, kunnen niet als een dergelijk langdurig verblijf worden aangemerkt. Er zijn voorts onvoldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat de voorzieningenrechter niet heeft onderkend dat de voorwaarde niet uitvoerbaar en controleerbaar zou zijn. De voorzieningenrechter heeft bij zijn oordeel terecht in aanmerking genomen dat het college bij een vermoeden van overtreding van de aan de vrijstelling verbonden voorwaarde, voornemens is om ter nadere vaststelling daarvan gebruik te maken van de inschrijving in de gemeentelijke basisadministratie, correspondentie, gegevens van de Belastingdienst en inschrijvingsbewijzen van onderwijsinstellingen. Ter zitting bij de Afdeling heeft het college daaraan toegevoegd dat het tevens bereid is om ambtenaren in te zetten die controles op locatie kunnen uitvoeren.

Gelet op het voorgaande, bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat het college, in verband met de ligging van de voorziene woningen nabij hoogspanningsleidingen, niet in redelijkheid vrijstelling van het bestemmingsplan heeft kunnen verlenen. De voorzieningenrechter is terecht tot dezelfde conclusie gekomen.

Het betoog faalt.

2.6. Plus en Altera hebben in het hoger beroepsschrift aangegeven dat de bij het verzoek om voorlopige voorziening en in beroep aangevoerde gronden als herhaald en ingelast moeten worden beschouwd en voorts hebben zij een deel van hun betoog herhaald. De voorzieningenrechter is daar in de overwegingen van de aangevallen uitspraak gemotiveerd op ingegaan en Plus en Altera hebben in het hogerberoepsschrift, behoudens hetgeen hierboven is besproken, geen redenen aangevoerd waarom de weerlegging van de desbetreffende gronden en argumenten in de aangevallen uitspraak onjuist, dan wel onvolledig zou zijn. In hetgeen Plus en Altera hebben aangevoerd, wordt geen grond gevonden voor het oordeel dat de voorzieningenrechter niet op goede gronden heeft overwogen dat het college in redelijkheid heeft kunnen besluiten tot het verlenen van vrijstelling en de bouwvergunning terecht in stand heeft gelaten.

2.7. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

(...; red.)

NOOT

Deze zaak betreft een uitermate interessante en verstrekkende uitspraak over een kwestie die al meerdere keren door een rechterlijke instantie is beoordeeld. De reden om deze uitspraak te annoteren vormt de gebruiksbeperking die het college aan het gebruik van de appartementen heeft verbonden.

Wat was nu feitelijk aan de orde? Het college van B en W van de gemeente Voerendaal heeft een vrijstelling ex artikel 19 lid 2 WRO (oud) en een bouwvergunning verleend voor onder meer de bouw van 18 appartementen. Deze appartementen liggen in de magneetveldzone van hoogspanningsmasten. De uitspraak maakt niet duidelijk wat de exacte afstand is tussen de appartementen en de hoogspanningsmasten. Het besluit op bezwaar wordt door de voorzieningenrechter van de rechtbank Maastricht vernietigd, omdat het college onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de mogelijke gezondheidsrisico's bij jonge kinderen als gevolg van de hoogspanningsmasten. Daarbij heeft de voorzieningenrechter verwezen naar een aantal brieven van de Staatssecretaris van VROM en de Minister van VROM en de Gezondheidsraad. Uit de brief van de Minister van VROM blijkt, dat de magnetische straling die door hoogspanningsleidingen wordt veroorzaakt, risico's voor kinderen opleveren indien zij langdurig in de nabijheid van deze masten verblijven in een aantal "gevoelige bestemmingen". Daaronder vallen woningen, scholen, crèches en kinderopvangplaatsen. Onder langdurig verblijf valt een verblijf van 14 tot 18 uur per dag gedurende minimaal een jaar. Het college heeft besloten geen nader onderzoek uit te voeren, maar heeft een voorschrift verbonden aan de vrijstelling. Daarmee wordt beoogd uit te sluiten dat jonge kinderen de appartementen als hoofdvverblijf hebben. Dit voorschrift luidt:

"Het is verboden de appartementen als hoofdverblijf te gebruiken voor personen jonger dan 55 jaar." Deze voorwaarde is in een uitspraak van de Afdeling van 12 januari 2011, in zaak nummer 201003608/1 beoordeeld. De Afdeling overweegt dat uit de uitspraken van 19-09-2007 nr. 200606819/1 gepubliceerd in TBR 2007, nr. 223, m. nt. A.G.A. Nijmeijer en van 21-01-2009 nr. 200802705/1, LJN BD5062 kan worden afgeleid dat deze mogelijke gezondheidsrisico's voor kinderen bij de in het kader van het verlenen van vrijstelling, voor onder meer een woonfunctie, te maken belangenafweging – uit voorzorg – behoren te worden betrokken. Het college heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat het de voorwaarde zal kunnen handhaven. Ook het feit dat de verhuurder van de appartementen toezegt deze voorwaarde bij het sluiten van de overeenkomst in acht te nemen, is onvoldoende, omdat na het sluiten van de overeenkomst de gezinssamenstelling van de huurders kan wijzigen. Geconfronteerd met die uitspraak, heeft het college wederom besloten geen nader onderzoek uit te voeren, maar de voorwaarde aan te scherpen. Nu is als voorwaarde aan de vrijstelling verbonden: "Het is verboden de appartementen te (laten) gebruiken als hoofdverblijf voor personen jonger dan 15 jaar. Daarbij wordt onder hoofdverblijf verstaan het bewonen van het appartement langer dan zes maanden gedurende een jaar, al dan niet in een aaneengesloten periode." Een gebruiksbeperking dus met een vergaande strekking maar tegelijkertijd beperkt in de bescherming van de leeftijdscategorie. Dat was dan ook exact het bezwaar van appellanten. Zij merkten op dat de voorwaarde geen planologisch doel diende en om die reden niet aan de vrijstelling mocht worden verbonden. Daarnaast kon het college niet volstaan met deze beperking, omdat niet is uitgesloten dat de magneetveldzone ook gezondheidsrisico's voor personen ouder dan 15 jaar zou kunnen veroorzaken. De Afdeling stelt dat de voorwaarde het woon- en leefklimaat bevordert, waarmee is voldaan aan het belang van een goede ruimtelijke ordening en om die reden mocht aan de vrijstelling worden verbonden. Ook het feit dat de voorwaarde alleen dient ter bescherming van jonge kinderen wordt aanvaardbaar geacht, omdat de minister en de Gezondheidsraad de risico's voor de oudere leeftijdsgroepen aanvaardbaar vinden. De Afdeling is van mening dat de voorwaarde

voldoende handhaafbaar is, omdat via het GBA, inschrijvingen in onderwijsinstellingen en de Belastingdienst kan worden achterhaald of aan de voorwaarde is voldaan. Verder heeft het College toegezegd handhavingscapaciteit vrij te maken voor het naleven van deze bepaling. Zoals bekend, mogen aan een ruimtelijk besluit, zoals een vrijstelling of een bestemmingsplan, alleen ruimtelijke voorschriften worden verbonden. Wat ruimtelijk relevant is, wordt niet door de WRO begrenst. De WRO kent voor dit begrip alleen een open norm, namelijk een goede ruimtelijke ordening. De Afdeling stelt dat een goede ruimtelijke ordening wordt verkregen door het coördineren en afwegen van de verschillende belangen, die bij het gebruik van de in het plan begrepen grond en opstallen zijn betrokken. Het resultaat van die afweging moet worden aangeduid als een goede ruimtelijke ordening (vergelijk ABRvS 6 april 2005, nr. 200405245/1, LJN AT3234). Met andere woorden, als een onderwerp ruimtelijk relevant is, dan kan dat onderwerp in het ruimtelijke spoor worden geregeld. De afgelopen jaren lijken steeds meer onderwerpen ruimtelijke relevantie te krijgen. Dat geldt bijvoorbeeld ook voor gezondheidsrisico's (zie ten aanzien van bestrijdingsmiddelen: ABRvS 10 januari 2012, nr. 201104310/1 LJN BV1169 en ten aanzien van dierziekten: ABRvS 9 maart 2011, 201003645/1, LJN BP7180). De Afdeling accepteert dat gezondheidsrisico's via het ruimtelijke spoor kunnen worden geregeld, omdat deze het woon- en leefklimaat beïnvloeden. Daarmee is de ruimtelijke relevantie een gegeven. De uitspraak laat verder zien dat de Afdeling uit voorzorg het college, maar ook de gemeenteraad bij het vaststellen van een bestemmingsplan, de opdracht meegeeft om uit voorzorg de gezondheidsrisico's bij kinderen mee te wegen in de ruimtelijke besluitvorming. In eerdere uitspraken over risico's van hoogspanningsleidingen verwoordde de Afdeling het als volgt: "Indien niet op wetenschappelijke basis uitsluitel kan worden gegeven, dient hieromtrent in het kader van een goede ruimtelijke ordening een standpunt te worden ingenomen met betrekking tot de vraag in hoeverre en op grond van welke beleidsmatige overwegingen, rekening houdende met de laatste stand van onderzoek en wetenschap ten aanzien van dit gezondheidsvraagstuk, blootstelling van men-

sen, onder wie kinderen, aan het ter plaatse te verwachten magnetische veld te verantwoorden is." Hier herkennen we het uitgangspunt dat ruimtelijke ordening verder gaat dan alleen het toepassen van wettelijke grenswaarden (zie bijvoorbeeld: ABRvS 19 oktober 2011, nr. 201001729/1, LJN BT8599).

Bijzonder is de vergaande voorwaarde die aan het gebruik van de appartementen verbonden is. Door het langdurig verblijf van jonge kinderen in deze appartementen te beperken, wordt vergaand ingegrepen in de privésfeer, namelijk de gezinssamenstelling van de bewoners. Feitelijk ontstaan er woningen die alleen maar geschikt zijn voor doelgroepen zonder jonge kinderen, zoals ouderen. Een vergaande beperking, maar als deze wordt vergeleken met andere woonvormen voor bepaalde doelgroepen, komen dergelijke beperkingen vaker voor. Zo is eerder door de Afdeling geaccepteerd dat in een bestemmingsplan is opgenomen dat woningen alleen bestemd zijn voor personen die verzorging behoeven en andere woningen voor diegenen die zorg verlenen (ABRvS 30 maart 2011, nr. 201002895/1, gepubliceerd in AB 2011/ 229, m.nt. A.G.A. Nijmeijer).

Tot slot speelt de vraag of deze voorwaarde handhaafbaar is. Ik denk dat hieraan meer bezwaren kleven dan de gemeente heeft onderkend. Er moet immers achter de deur van de bewoners worden gekeken om vast te stellen of de voorwaarde wordt nageleefd. Van lang niet alle kinderen is de verblijfplaats terug te vinden in de administratie van overheden of scholen. Daarna moet het college nog vaststellen of een kind gedurende zes maanden in een periode van een jaar in het appartement is verbleven. Het leveren van dergelijk bewijs is ingewikkeld en arbeidsintensief. Vergelijkbare problemen hebben zich eerder voorgedaan bij het handhavend optreden tegen permanente bewoning van recreatiewoningen (zie bijvoorbeeld: ABRvS 6 oktober 2004 nr. 200401923/1, gepubliceerd in AB 2004, nr. 389 m.nt. A.G.A. Nijmeijer en BR 2005, nr. 122 en ABRvS 22 september 2010 nr. 201000888/1, LJN BN7907). Ik vraag mij af of het college zich, ten tijde van het besluiten op het verzoek tot het verlenen van vrijstelling, bewust is geweest van de gevolgen van deze voorwaarde voor de handhaving capaciteit.

J.S. Haakmeester